

причастіе согласованно со сказуемо-то на неопредѣлительно-то наклоненіе; а союзъ-а ся отхвърля; както: дадѣ ѿмъ ѿбласть чадомъ Божіимъ быти, вѣрꙋющимъ (вмѣс. и вѣровати) во ѿмъ ѿгꙋ.

Споредъ свойство-то на славянскій-а языкъ въ горепомянуты-те случаи ся употребява неопредѣлительно-то наклоненіе, но часто ся встрѣчава оно и послѣ таквы глаголы, на кои-то имъ е свойствено да ся допълняватъ съ неопредѣлительно наклоненіе, и то по подражаніе на гърчкій-а языкъ, кой-то ся ползува съ голѣма свобода въ употребяванье-то на неопредѣлительно-то наклоненіе.

Ето нѣколко примѣри гдѣ союзъ-а кой-то свързува два-та глагола ся отпуска и послѣдний-а отъ нихъ ся превраща въ неопредѣлительно наклоненіе; и ако въ гърчкій-а текстъ има членъ предъ неопредѣлительно-то наклоненіе тога славянскій-а приема ѣже за да изрази членъ, и ако предъ членъ-а има предлогъ тога и онъ приима предлогъ както: Вѣрꙋю сына Божіа быти Іисꙋса Хріста. (На мѣсто вѣрꙋю, ѿкв Іисꙋсъ Хрістосъ єсть сынъ Божій.)